

Ko se je proti večeru solnce nagnilo k zapadu in obsevalo z zadnjimi žarki prizor divjega klanja, so kraljeve trume po zadnjem, besnoobupnem naskoku strle ljuti odpor sovražnikov in ga pognale v divji beg. „Tvoja je zmaga, o kralj,“ so klicali silni vojskovoji. „Živio, kralj!“ so v urnebesnem kriku vpile zmagodobitne čete, da se je širom razlegalo po planjavi. „Glej, izpolnjeni so naši obeti, tvoja je zmaga!“ so zazveneale sablje, prasketale puške, grmeli topovi.

Kralj pa je bled ko smrt s solznimi očmi jezdil po krvavem bojnem polju, kjer je sanjalo večni sen in ječalo v smrtnem boju na tisoče in tisoče še kratko poprej tako čvrstih mož in cvetočih mladeničev. „Res, zmaga je moja,“ je kriknil med pridušenim jokom, „pa za kakšno ceno!“

† Alojzij Pin.

Napisal Lad. Ogorek.

Pesmi, ki jih priobčuje „Zvonček“ za tem spisom, je poslal pesnik Alojzij Pin našemu listu nekoliko tednov pred svojo smrtjo. Iz prve pesmi razvidijo bralci, da je pokojni pisatelj in učitelj slovenske mladine sam slutil, da se mu bliža zadnja ura.

Dne 10. grudna preteklega leta je bilo, ko je umrl v Dolenjem Logatcu Alojzij Pin. Žalost je napolnila tedaj srca njegovih učencev in učenk, saj jih je ljubil, kakor ljubi oče svoje otroke.

Z vsem srcem je živel za šolsko mladino, in koliko je tistih, ki jih je vzgojil od leta 1882., ko je začel učiteljevati! Služboval je v Polhovem gradcu, na Brezovici in v Dolenjem Logatcu. Povsod si je pridobil z vestnim izpolnovanjem službenih dolžnosti, z vljudnostjo in postrežljivostjo ljubezen in vdanost vsakogar.

Pokojnik je bil rojen leta 1862. v Ljubljani. Posvetil se je učiteljskemu stanu, ker je bil prepričan, da tako najlažje in najlepše koristi slovenski mladini.

To iskreno ljubezen do slovenske mladine je tudi izpričeval v prelepih pesemcah, ki so mu vrele iz njegovega srca. Tudi „Zvonček“ je priobčil v prejšnjih letnikih nekoliko Pinovih pesmi, in zadnje, ki so mu zakipele iz duše, je namenil našemu listu. Zdi se nam, kakor da se je hotel v „Zvončku“ posloviti od mladine . . .

Bolehal je dve leti. Smrt mu je prišla kot rešilka dolgega trpljenja. Kako bi bilo veselo, ko bi nas obdajala zavest, da je še med živimi naš iskreni prijatelj. A šel je počivat in iskat plačila. V naših srcih pa živi hvaležen spomin nanj, ki mu postavlja s temi vrstami tudi „Zvonček“ spomenik!

